

Lone Wellner Jensen
Prædiken til Landemodegudstjeneste 2019

Når du i et selskab fortæller, at du er medlem af et menighedsråd, så bliver du lige med det samme til kirken i det rum. Nu er du synonym med kirken. I har sikkert erfaret, at der er stor nysgerrighed omkring det at sidde i et menighedsråd og det at gå i kirke. Så opgaven er i første omgang at svare på spørgsmål om kirken og troen. Og det er godt, og ikke særligt svært, for det handler mest om at fortælle, hvorfor vi er så glade for vores kirke og vores tro. Svarene er egentligt bedst, når de er enfoldige.

Nå, men så kommer så det næste. Det næste begynder sådan her: Hvad mener I i kirken

om....., eller værre, hvorfor udtaler kirken sig ikke om.....Nu kan sveden godt begynde at hagle og slipset stramme. Hvad mener kirken?

Paulus skriver til korinterne: Jeres opgave er forligelsens tjeneste. Eller som der står i den nye aftale: Jeres opgave er at bringe forsoningen videre til andre. Så er det altså det, vi skal som kirke – ikke mene, men bringe noget videre, bringe forligelse dèr, hvor vi er. Og det er en stor opgave. Hvor kommer kræfterne fra? De kommer fra korset, siger Paulus.

I Ellinge kirke i Kerteminde provsti var vi for nogle år tilbage i gang med en større istandsættelse. Vi fik bla. et nyt altermaleri af Sven Havsteen Mikkelsen. Det er et Emmausbillede. Det himmelske lys stråler udfra Kristus, der bryder

brødet. Der er så megen glæde i det maleri. Da vi var næsten færdige så en yngre mand, der dengang sad i menighedsrådet: "Der mangler noget. Vi har ikke noget kors i kirken. Det skal vi have, og det skal stå foran maleriet." Det var godt set. Det er jo derfor vi er her – også i dag – fordi Kristus ofrede sit liv for os og ikke bad om gengæld. Oppe fra korset skubbede Jesus os ud i en fremtid, hvor vi er forsonede – altså med Gud og dermed med vores sted og væsen og mening og medmenneske. Ingen kan komme og sige, at vi ikke dur, for vi er forsonede med Gud. Korsets Gud vil os, så vi er ikke undergivet andre guder, der bor i vilkårlighed eller offer. Vi er forsonede – og alle, der har prøvet en god forsonelse ovenpå en ond vrede, ved, hvad det betyder. At gå let ud i verden.

Kære Paulus, det er godt nok en stor opgave – forligelsens tjeneste. Men vi har den, og ikke en eneste af os kan smyge sig udenom, for vi er jo, som du siger, nye skabninger i Kristus. Så hvad skal vi gøre? Nu må I endelig ikke se en venlig og beroligende ægteskabsrådgiver for jer. Det er for pænt. Det er for harmløst, og vi skal ikke coache nogen. Forligelsens tjeneste kan godt komme til at indebære, at vi råber højt og sætter i rette. Forligelsens tjeneste er ikke nem og skal hele tiden gentages og gentages og gentages.

Min søn var i sit fjumreår ansat i Netto. Når han var den, der skulle åbne, kom der nogle af kvarterets sutter for at købe dagens første øl. De var sure og havde det ikke så godt, så somme tider – ret jævnlige – skændtes de og kom såmænd også op at slås. Så rejste min søn sig ved kassen og råbte med høj røst: I skal ikke slås

i min butik. Og det virkede hver gang.
Forligelsens tjeneste er at tage chancer for at bringe en fælles fremtid i stand. Det er at se Guds muligheder i de mennesker, der ter sig tåbeligt. Det er at tåle, og miste noget af sig selv for at vi kan komme til at leve sammen. Og vi har ord for alt det, og vi tør alt det, fordi vi kender korsets ord om, at det er sket for os og det betyder, at vi kan. Og når vi ikke længere kan finde ud af det, så går vi i kirke og sidder med ansigtet samme vej og så ved vi, at vi har noget bedre i vente, end det vi står i lige nu. Og det er skønt ikke at skulle mene noget, men synke stadigt dybere ind i livet på kærlighedens vilkår.

Amen